

För Caroline gäller allt eller inget

Caroline af Ugglas är en färgstark person som inte lämnar någon oberörd. Vad hon än gör väcker hon starka reaktioner. Tidigt lärde hon sig testa gränser och göra knäppa saker som många av oss nog inte ens skulle drömma om. Fortfarande sticker hon ut, retar och berör och många stör sig på henne, men hon har andra sidor också.



Caroline af Ugglas blev känd för en bredare publik när hon medverkade i Schlagerfestivalen och "Så ska det låta". I boken *Hjälp, vem är jag?* som hon skrivit tillsammans med psykologen och poeten Ulf Karl Olov Nilsson (UKON) viker hon frispråkigt ut hela sitt inre. Närgångna terapisaamtal med pikanta detaljer lämnas här ut till allmänt beskådande. Caroline beskriver en närmast fullständigt hämningslös barn- och ungdomstid. Det är svårt att undgå att fundera över varför hon vill ta risken att lämna ut sig själv så ohämmat.

– För mig är vår bok en kul, nyskapande idé. Jag har alltid vågat vara mig själv och gå min egen väg. Vem är normal egentligen? Alla är vi speciella på något sätt och har våra egenheter. Genom att vara öppen med mig själv tror jag att jag kan hjälpa andra i liknande situationer. Det händer att deprimerade människor tar kontakt med mig när de har det tungt, för dom vet att Caroline, *she has been there*. Efter konserter och körsamlingar är det många som kommer fram till mig och vill prata. Ofta får jag höra: *Det här har jag aldrig sagt till någon annan*. Jag tror det beror på att jag själv är så öppen med det jag gått igenom. Därför vågar man öppna sig. Du vet, på samma sätt som fett löser fett.

Nej, för Caroline finns inga mellanlägen, det hon gör, det gör hon helhjärtat! Därför väcker hon starka känslor, hon är både älskad och avskydd. Själv tror hon det beror på att många människor känner igen en del av sig själva i henne, även de sidor man helst vill förtränga.

– Jag får ofta mejl från människor som säger att jag räddat deras liv och att jag är en förebild för dem. Men å andra sidan finns det nog ingen som är mer påhoppad än jag. Gör en sökning på Google så får du se! Jag kommer in i folks vardagsrum genom teveapparaten och förstör husfriden för en del. Många tycker att jag rör mig konstigt, har okontrollerade gester och sjunger illa. Hela livet har jag fått höra att jag är spritt språngande galen, och fram tills jag var 25 levde jag väl upp till det också...

Caroline växte annars upp i en ”fin” familj, som fick adlig status 1772, 200 år innan Caroline själv såg dagens ljus. Men som barn utsatte hon familj, vänner och grannar för stora påfrestningar. I boken berättar hon häpnadsväckande historier om intrång och skadegörelse hos grannar, testande av gränser, för mycket alkohol och experimenterande med droger. När man tar del av hennes bekännelser angående alla livsfarliga upptåg hon ägnat sig åt är det inte svårt att dela hennes egen analys att det är ett under att hon överlevt. En killkompis som delade hennes upptågslusta gjorde det inte. Det spontana intryck hennes bekännelser lämnar efter sig är förundran över att hon fick hållas.

– Jag har bra föräldrar, som alltid förmedlat en känsla av att de älskat mig, oavsett vad jag ställde till med. Problemet är att de kanske var lite *väl* snälla när jag växte upp. En dobermann behöver en fast hand, och det saknades nog ibland. Fast å andra sidan fanns det kanske inget bra sätt att tygla mig. Rastlösheten inom mig ledde mig in på felaktiga spår och jag gjorde mycket dumheter. Alla jag umgicks med under en viss period var av samma skrot och korn som jag, rastlösa själar som hade svårt att kanalisera sin kreativitet. Det ledde tyvärr ofta till tokigheter. Fast jag har aldrig varit medvetet elak, utan det har mer handlat om att jag sökt spänning och kickar, att lämna bomärken efter mig och visa att jag är något.

Men Caroline betonar att det nu är ”pay back time”. Hennes engagemang för människor som råkat illa ut är ett sätt för henne att sona sina vilda ungdomsår. Hon har många järn i elden – musikskapande, skivinspelningar och turnéer, hon leder körer för alla, målar och medverkar i utställningar. Mitt i denna ofta hektiska tillvaro stannar hon regelbundet upp, knäpper sina fingrar och ber. Även om gudsbegreppet ännu är en aning diffust trevar hon sig fram till något bortom den mänskliga tillvaro vi lever i här och nu.

– Jag har bett sen jag var liten, min farmor lärde mig. Det har blivit en vana, ungefär som att borsta tänderna. Varje dag ber jag, inte om materiella saker, utan om hur jag vill vara i förhållande till min familj och mina medmänniskor. Det handlar om tro, inte om religion, om att tänka och handla gott. Tron är för mig någonting att vila i, rädda sig in i, fly till. Tacksamhet är en viktig del i mina böner, även när jag mår dåligt påminner jag mig om det positiva här i livet. Det är en viktig ingrediens för att leva i själslig lycka och balans.

Text: Börje Norlén; foto: Peter Cederling

Kortfakta om Caroline af Ugglas

Född var och när: 720407 i Stockholm

Bor: På landet norr om Stockholm

Familj: Maken Heinz, dottern Eddie Lee, sonen Otis och bonusdottern Olivia

Jobbar som: Singer songwriter, konstnär, körledare, föreläsare

Husdjur: Häst och hund

Fritidsintresse: Att rida

Brinner för: Vänner, familj, musik, måla tavlor, djur o natur

Gör om tio år: Samma saker som nu, hoppas jag...